

Sogneraadet om Alderdomsunderstøttelse og har faaet det Svar: Brug først din Kapital, før understøtte vi dig ikke! Naar denne Kapital omsat i Livrente ikke beløber sig til mere end 60 Kr. aarlig, og for Familieforsørgere vilde jeg gerne have Summen sat op til 100 Kr., burde den heller ikke tages i Betragtning. — Med Hensyn til § 11 findes her en Bestemmelse om, at Staten i Stedet for som nu at yde Halvdelen af Alderdomsunderstøttelsen skulde yde i nogle Aar 75 pCt. og senere 65 pCt. Det var heller ikke mere end rimeligt og overkommeligt for Staten, naar vi se, at dens Indtægter, særlig de indirekte, stige Aar for Aar, endogsaa i millionvis. Angaaende § 12 mener jeg, at de gamle trængende, som have klaget til Overøvrigheden over den Ydelse, Kommunen giver dem, ogsaa skulde have Lov til, hvis Overøvrighedens Kendelse gaar dem imod, at indanke Sagen for Ministeriet. De bør have den samme Ret dertil som Kommunen. Til Slutning skal jeg udtale, at hvis det kunde lykkes at faa noget ud af dette Forslag, og i alt Fald at faa indsat bestemte Regler i Loven med Minimaltakster stigende med Alderen, vil dette være en stor Forbedring af den nuværende Lov, og de gamle ville være tilfredse med, at deres Arbejde og deres Sparsommelighed vil komme dem selv til gode. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Forslaget til Tingets velvillige Behandling.

A. Jensen: Det er med lidt blandede Følelser, at jeg har set dette Forslags Fremkomst. Jeg kan ikke nægte, at jeg er glad over, at det overhovedet er kommet frem, men jeg er ikke tilfreds med alle dets Bestemmelser. Jeg er særlig glad ved Bestemmelserne i § 2 om Adgangen til at erholde Alderdomsunderstøttelse, idet Adgangen hertil er gjort lettere end hidtil. Efter den gamle Lov er man jo meget strengere mod den fattige end mod Forbryderen, thi Forbryderen kan faa Alderdomsunderstøttelse, naar han har opnaaet Æresoprejsning, men har en fattig Mand eller Kvinde faaet nogle faa Kroner i Fattigunderstøttelse i de sidste 10 Aar, før vedkommende fylder 60 Aar, er der slet ingen Tilgivelse mulig. Der er ikke Tale om nogen Æresoprejsning. Selv om de komme med Pengene i Haanden og ville betale Fattigkassen, hvad de have modtaget, hjælper det ikke. De kunne faa Lov til at betale Pengene, det siger ingen noget til, men der er ikke Tale om, at det hjælper til at gøre den vedkommende værdig

til Alderdomsunderstøttelse. Sogneraadet kan efter den gældende Lov slaa en Streg over Hjælpen og eftergive den, men det nytter slet ikke den vedkommende til at faa Alderdomsunderstøttelse. Jeg har altid syntes, at det var meget haarde Betingelser, og der er maaske ogsaa enkelte her i Salen, der erindre, at jeg i Samlingen 1894—95 fremkom med et Forslag, hvortil der allerede er hentydet i Dag af foregaaende Talere, og som gik ud paa at rette denne Fejl. Det vandt dog ikke Gehør, ligesom det i det hele taget ikke vandt Gehør, hvad jeg den Gang fremsatte. Forslaget gik i øvrigt ud paa at give de samme Lettelser som dette Forslag. Indlederen har jo tydeligt gjort opmærksom paa, at dette Forslag gaar ud paa at give en ny Bestemmelse med Hensyn til Virkningerne af Modtagelse af Fattighjælp, idet det i ethvert Tilfælde skulde være saaledes, at den, som havde modtaget Fattighjælp, skulde have Ret til dog at kunne faa Alderdomsunderstøttelse, naar Fattighjælpen enten blev tilbagebetalt eller eftergivet ham. Jeg turde den Gang ikke gaa saa vidt at tage Eftergivelse med. Jeg dristede mig kun til at foreslaa den Bestemmelse, at naar vedkommende havde tilbagebetalt Pengene, skulde han kunne faa Understøttelse, men at en Eftergivelse fra Sogneraadets Side skulde have samme Virkning, turde jeg ikke tage med. Dette har det foreliggende Forslag gjort, og det kan jeg gladelig gaa med til, da der derved aabnes Adgang til at kunne faa Understøttelsen, ogsaa i det Tilfælde, at Fattighjælpen blot er eftergivet. Jeg har her anført en Anke mod den nugældende Alderdomsunderstøttelseslov, og den sidste ærede Taler har fremført en anden Anke, den nemlig, at den Understøttelse, de gamle nu faa, staar for dem som en Naadegave, maaske som en Slags pønere, men dog som en Fattighjælp, som de ikke kunne gøre noget Krav paa. Men de have dog et Krav, for saa vidt som Loven siger, at de skulde understøttes med, hvad de behøve. De kunne dog ikke sige, at de have Ret til saa og saa meget, da der ikke i Loven siges noget om, hvor meget de skulde have. Det bliver ganske overladt til Sogneraadets Skøn, hvor meget hver enkelt skal have. Dette uheldige Forhold har man ønsket hævet, og i denne Retning gik mit gamle Forslag ogsaa, idet det kort og godt søgte at fastsætte visse bestemte Sæts for Understøttelsen. Jeg satte dengang 300 Kr. aarlig som Minimum for en Familie paa Landet, for Mand og Kone,